

4. Обжалваното съдебно решение е незаконосъобразно и поради нарушение или неправилно прилагане на член 63 от РМО, както и поради отказ от правосъдие, доколкото Първоинстанционният съд погрешно е отказал да разгледа довода на Edwin, основаващ се на факта, че жалбоподателят е придобил от дружеството Fiorucci s.p.a. марка de facto, свързана с (или във всеки случай каквото и да било друго право да се ползва от известността на) фамилиното име „Elio Fiorucci“. При условията на евентуалност Edwin посочва, че ако Съдът приеме, че нито той, нито Първоинстанционният съд са компетентни да разгледат посочения довод, Съдът трябва изрично да поиска разглеждането му (както обаче Първоинстанционният съд не е направил) от апелативния състав (или от друга служба или отдел) на СХВП, в съответствие с член 63, параграф 6 от РМО и член 1d от Регламент № 216/96.

(¹) Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146).

(²) Codice della Proprietà industriale italiano (италиански Кодекс на индустриалната собственост).

(³) Регламент (ЕО) № 216/96 на Комисията от 5 февруари 1996 година за установяване на процедурни правила за организацията на дейността на апелативните състави към Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (ОВ L 28, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 221).

Иск, предявен на 15 юли 2009 г. — Комисия на Европейските общности/Португалска република

(Дело C-267/09)

(2009/C 220/52)

Език на производството: португалски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: R. Lyal и G. Braga da Cruz)

Ответник: Португалска република

Искания на ищеца

— да се обяви, че като е приела и оставила в сила разпоредбите, съдържащи се в член 130 от португалския кодекс за данъка върху доходите на физическите лица, които задължават чуждестранните данъчно задължени лица да посочат данъчен представител, Португалската република не е изпълнила задълженията си по членове 18 ЕО и 56 ЕО и съответните членове от Споразумението за ЕИО, и

— да се осъди Португалската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията счита, че член 130 от CIRS (португалски кодекс за данъка върху доходите на физическите лица) налага общо задължение на чуждестранните данъчно задължени лица да

посочат данъчен представител с местопребиваване в Португалия, което е несъвместимо с предвиденото в членове 18 ЕО и 56 ЕО и в съответните членове от Споразумението за ЕИО:

- от една страна, задължение, наложено на чуждестранните данъчно задължени лица, които получават единствено доходи, облагани окончателно с удържане при източника, да посочат данъчен представител с местопребиваване в Португалия;
- от друга страна, задължение на чуждестранните данъчно задължени лица, получаващи доходи, за които се изисква съставянето на данъчна декларация, да посочат данъчен представител с местопребиваване в Португалия.

По мнение на Комисията общо задължение като предвиденото в член 130 от CIRS противоречи на свободното движение на хора и капитали, прогласено в членове 18 ЕО и 56 ЕО и в съответните разпоредби от Споразумението за ЕИО, поради това че е дискриминационно спрямо чуждестранните лица и същевременно несъразмерно с преследваната цел.

То е дискриминационно, доколкото на практика това задължение представлява икономическа тежест за чуждестранните лица, тъй като най-често представителите не предлагат безплатно своите услуги. Освен това, дори и ако услугите на данъчните представители бяха безплатни, фактът, че съществува задължение за посочването им е сам по себе си пречка за свободното движение на хора и капитали, за премахването на която самият данъкоплатец трябва да може да реши дали желае или не да посочи данъчен представител.

От друга страна, въпреки че данъчният представител не носи никакво задължение, нито отговорност за плащането на данъка и изпълнява чисто формални задължения, фактът, че е предвидено задължение за неговото посочване, е сам по себе си пречка за свободното движение на хора и капитали, за премахването на която самият данъкоплатец трябва да може да реши дали желае или не да посочи данъчен представител.

Въпросното задължение също е несъразмерно, с оглед на това, че макар и преследваната с него цел да е легитимна — гарантиране на ефикасен данъчен контрол и борба с избягването на данъци — тя би могла да се постигне с по-малко ограничителни методи.

От една страна, Директива 2008/55/ЕО (¹) на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, която представлява кодификация на Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 г., предвижда взаимопомощ при събиране на данъци, сред които и данъците върху доходите [вж. член 2, буква ж)], както и данъка върху доходите на физическите лица. От друга страна, в съответствие с Директива 77/799/ЕИО (²) на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите-членки в областта на прякото данъчно облагане компетентният орган на държава членка може винаги да поиска от компетентния орган на друга държава членка да му предаде необходимата информация за борбата срещу избягването на данъци.

(¹) ОВ L 150, стр.28

(²) ОВ L 336, стр.15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 21